

Forslag

til

Lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Fremsat den 5. marts 1959 af *finansministeren*.

§ 1.

Til § 24, stk. 3, i lovekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958 om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme føjes som et nyt punktum:

„Et medlem af skyldrådet har ikke stemmeret ved afgørelsen af klagesager fra den vurderingskreds, hvori han er vurderingsformand.“

§ 2.

Til § 78 i lovekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958 om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme føjes som nyt stk. 2-4:

„Stk. 2. Såfremt en bygning, der ved den vurdering, der ligger til grund for beregningen af den fikserede ejendomsskyld,

er vurderet sammen med anden bebyggelse, senere bliver selvstændigt vurderet, kan ejeren, såfremt bygningen helt eller delvis anvendes til beboelse, fremsætte begæring om, at den fikserede ejendomsskyld, der i henhold til den i medfør af stk. 1 foretagne fordeling er overført til lodden, nedsættes til det beløb, som den fikserede ejendomsskyld ville have andraget, såfremt lodden havde været selvstændigt vurderet ved den omhandlede vurdering.

Stk. 3. Begæring i henhold til stk. 2 skal fremsættes over for oppebørselsmyndigheden inden udløbet af året 1959.

Stk. 4. Nedsættelsen af den fikserede ejendomsskyld får virkning fra det skatteår, fra hvilket ansættelserne ved den selvstændige vurdering lægges til grund, dog tidligst fra skatteåret 1959-60.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Til § 1.

Et skyldråd består af vurderingsformændene for vurderingskredsene indenfor skyldkredsene. Efter de gældende regler deltager et skyldrådsmedlem i behandlingen og afgørelsen også af sager fra den vurderingskreds, hvori han er vurderingsformand. I en henvendelse til finansministeren har folketingets ombudsmand imidlertid udtalt, at han må anse det for betænkeligt, at et skyldrådsmedlem således også deltager i afgørelsen af klagesagerne fra hans egen vurderingskreds, idet dette er i strid med det almengyldige princip, at ingen, der har deltaget i en underordnet myndigheds afgørelse,

bør deltage med besluttende myndighed i vedkommende klageinstans afgørelse. Ved den anførte lovændring foreslås det i overensstemmelse med det af ombudsmanden anførte, at et skyldrådsmedlem ved afgørelsen i skyldrådet af klagesager fra hans egen vurderingskreds afskæres fra at stemme, medens han i øvrigt som hidtil kan deltage i sagernes behandling.

Til § 2.

Til og med året 1956 blev en ejendoms ejendomsskyld til staten beregnet med 4,5 promille af forskelsværdien, d. v. s. ejendomsværdien ÷ grundværdien, idet der dog yderligere gaves visse skatte-

fri fradrag heri, dels et fast fradrag for alle ejendomme på 21 000 kr., dels et fradrag på 2 000 kr. for hver lejlighed med køkken ejendommen indeholdt ud over een.

Ved lov nr. 30 af 15. februar 1957 blev ejendomsskylden til staten fikseret til de beløb, der efter de hidtil gældende regler og vurderinger påhvilede ejendommene for året 1956. For tilfælde, hvor der fra en ejendom udskilles et areal, og en del af ejendommens bygninger eller andre til forskelsværdien hørende bestanddele medfølger, var det i den nævnte lovs § 5, der uændret er overført til § 78 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, fastsat, at der skal foretages en særskilt ansættelse af de beløb, hvormed de enkelte lodder indgik i forskelsværdien ved den sidst foretagne vurdering af den tidligere samlede ejendom, og den fikserede ejendomsskyld for denne fordeles da på de pågældende lodder i samme forhold.

De anførte regler indebærer, at de tidligere givne fradrag, specielt det faste fradrag på 21 000 kr., efter deling af ejendommen fremover kun forholds-mæssigt kommer de enkelte lodder til gode, mens disse, hvis de allerede ved den vurdering, der ligger til grund for beregningen af den fikserede ejendomsskyld, havde været selvstændigt vurderet, hver i sær ville have fået fradrag fuldt ud og derfor en mindre fikseret ejendomsskyld end den, der nu efter reglen i § 78 bliver tildelt dem.

Dette forhold, der også gælder med hensyn til den kommunale ejendomsskyld i de kommuner, hvor den kommunale ejendomsskyld er blevet fikseret, idet denne er beregnet efter regler, der svarer til de for beregningen af ejendomsskylden til staten gældende regler, vil få større betydning for den enkelte ejendom efter den ved lov nr. 357 af 27. december 1958 om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen gennemførte forhøjelse af den kommunale ejendomsskyld i disse kommuner.

For at råde bod herpå foreslås det derfor i overensstemmelse med det tilsagn, som finansministeren

har afgivet over for det folketingsudvalg, der behandlede bl. a. forslaget til den ovennævnte lov om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen, at ejeren efter sket selvstændig vurdering af den pågældende lod kan kræve den denne påhvilede fikserede ejendomsskyld nedsat til det beløb, der ville have påhvilet lodden, såfremt den havde været selvstændig vurderet ved den til grund for fikseringen liggende vurdering. Praktiseringen af en sådan regel vil kræve, at der af vurderingsmyndighederne foretages en fordeling af den samlede ejendoms forskelsværdi ved fikseringsvurderingen på de lodder, hvori ejendommen er blevet delt. Da fikseringsvurderingen oftest vil være 10. alm. vurdering pr. 1. oktober 1950, og det vil være vanskeligere for vurderingsmyndighederne at foretage denne fordeling jo længere tid, der er gået siden fikseringsvurderingen, tilsiger praktiske vurderingshensyn, at der må sættes en tidsgrænse for foretagelsen af en sådan fordeling. Forslaget går derfor ud på, at begæring om nedsættelse af den fikserede ejendomsskyld må fremsættes inden en vis frist, der er foreslået fastsat til udgangen af året 1959. Herved gives der for de tilfælde, hvor den selvstændige matrikulering, der i henhold til lovens § 8 er en betingelse for den selvstændige vurdering, ikke foreligger, ejeren en frist til at få matrikuleringen gennemført.

Nedsættelsen kommer til at gælde ikke alene ejendomsskylden til staten, men også den kommunale ejendomsskyld i de kommuner, hvor ejendomsskylden til kommunen er fikseret, jfr. herved at det i § 3 i lov nr. 31 af 15. februar 1957 om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter er bestemt, at de reguleringer af den fikserede ejendomsskyld til staten, der finder sted i henhold til bestemmelserne i §§ 2-5 i lov om fiksering af ejendomsskyld til staten (nu afløst af §§ 75-78 i lovbekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958 om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme) skal finde tilsvarende anvendelse for så vidt angår den fikserede kommunale ejendomsskyld.